

[Niels Helveg Petersen]

forargelsen over et afslag temmelig hyklerisk, og det, som er kendsgerningen i denne sag, er, at der over for 70 socialdemokrater, som støtter fagbevægelsens krav på dette punkt, står ikke 10 medlemmer af det radikale venstre, men 110 medlemmer af dette folketing.

Konkluderende vil jeg sige om det, der i dag foreligger efter forhandlingerne, at det for det første er for lidt, for spagt, i sine økonomiske virkninger og for kortsigtet. For det andet at det er for perspektivløst i henseende til den manglende overskudsdeling.

I den øvrige del af pakken er der en række enkeltforslag blandt skattelovene, som det radikale venstre skal støtte. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det, kun fremhæve, at indgrebet over for kapitalpensionen efterhånden fik en brugbar udformning uden egentlig tilbagevirkende kraft. Fremskridt er også nået ved indretningen af fondene, hvor fondene i stedet for efter det oprindelige forslag at kunne købe 2 gange 15 pct. af aktierne i hvert enkelt selskab nu har fået en overgrænse på 20 pct.

Det er også et fremskridt efter vores opfattelse, at der åbnes for, at Lønmodtagernes Dyrtdidsfond kan anvende midler til udlån til kommunerne til jord erhvervelse, og senere følger der fra regeringen en nyttig præcisering af, at ATP for fremtiden kun kan opkøbe børsnoterede aktier.

Det største problem for det radikale venstre knytter sig til statsgrundskylden på landbrugsjord. Det radikale venstre er enig i, at også landbruget må yde et bidrag, og at landbruget som erhverv ikke kan forlange, at vilkårene for dette erhverv skal være upåvirkede af en almindelig stramning; men den form, der er valgt, er efter vores opfattelse forkert og kommer på et forkert tidspunkt.

Det er for snævert kun at betragte en devalueringsevinst; det, der tæller, er erhvervets samlede situation, som netop i år og med sikkerhed også næste år vil være præget af, at omkostningerne stiger stærkere end priserne. Denne prisklemme vil påvirke indtjeningen for de enkelte udøvere i landbrugs-erhvervet og vil påvirke investeringslysten i negativ retning, og det er derfor hverken hensigtsmæssigt eller rimeligt at tage udgangspunkt i devalueringsevinsten.

Jeg vil gerne gentage, hvad der på dette punkt har været vort grundlæggende synspunkt, nemlig at hvis det som et resultat af

den samlede økonomiske politik skulle vise sig, at landbruget fik indkomststigninger, der var stærkere end de indtægtsstigninger, der fandt sted i byerhvervene og for lønmodtagerne, var der et grundlag for at gribe ind, og et sådant syn på sagen er jeg overbevist om der ville have været betydelig forståelse for i landbrugskredse.

Derfor skal jeg åbent indrømme, at forslaget om en statsgrundskyld i sin lempede form på 7 promille bringer det radikale venstre i en meget vanskelig situation. Vi er tilhængere af, at også landbruget skal yde bidrag; vi er tilhængere både historisk og aktuelt af grundskatterne; vi ønsker ikke at bidrage til at lægge grundskatter for had, men i den situation, landbrugserhvervet er i netop nu, anser vi ikke en 1-årig statsgrundskyld for et egnet og klogt middel at anvende.

Vi nåede ikke i denne omgang så langt med de problemer, der ligger i dagsordenen, som vi skulle. En aftale kunne ikke indgås mellem regeringen og det radikale venstre, og resultatet er derfor heller ikke så godt, som det kunne være blevet. Men snart igen vil vi stå over for krav om politisk-økonomiske indgreb. Også næste gang vil regeringen kunne regne med, at det radikale venstre er rede til at forhandle seriøst og alvorligt. Men jeg vil gerne give regeringen det råd, at man ved næste korsvej i god tid indleder forhandlinger med folketingets partier og inddrager andre partiers synspunkter. Gør man det, er der større chance for, at helheden kan blive tilfredsstillende, større chance for et godt resultat. Regeringen begår en stor fejl, hvis den fortsat baserer sin fremgangsmåde over for folketinget på at ville lægge op til løsnings under dramatiske trusler om valg. Jeg er overbevist om, at hvis regeringen vælger en anden fremgangsmåde over for folketinget, vil dette folketing også vise sig i stand til, i større enighed end det kan ske i dag, at gennemføre holdbare løsninger.

Arne Melchior (CD):

Jeg har lige af formanden for et folketingsudvalg fået en julegave, et hæfte, der hedder »Ordleg«, og jeg skal ikke skuffe ham, men erindre om, at da daværende finansminister Anders Andersen i marts 1974 havde forelagt en buket af den smalle venstregerings lovforslag, kom han for skade